

Pamatujete, jak sem tudle nedávno vyprávěl, že sme s pánčičkou potkali za deště tu malou holčičku, co mi házela balonky???

Tak jak tu někdo prorokoval, potkali sme jí znovu! Fakty!! A to do těchhle míst nechodíme úplně často. My jak jsme si s pánčičkou osaměli tetkon na chvíli, tak jsme si chodili jeeen tak jako sídlákem. A různě to tak spolu křížovali. Todle odpoledne jsme to křížovali tak trochu i jako pracovně. Nebo spíš vlastně charitativně by se dalo říct. Páč pánčička našeho procházení využila k tomu, že odneseme prej nějaký hadry do spešl kontasu a taky knížky do knižní budky, kterou tady máme. Tam se prej nosej knížky, který už doma nečtete a jiný lidi si je tam zase vezmou. A my máme doma taky nějaký nečtený, tak jsme je tam vzali.

Cestou si pánčička všimla, že tam dala i nějakou lehce kynológickou literaturu, kterou dostala kdysi pradávno na nějaký soutěži prej. A vlastně si ani nepamatovala pořádně, co tam píšou. Tak si chvilku sedla na lavičku a jala se listovat. Mně tím pádem vzniknul prostor si to tam pořádně prošmejdit v okolí a když jsem měl hotovo, dostavil jsem se k lavičce a nahlásil se. Ne, že by o mně neměla přehled, to vona kouká i když nekouká □, ale už jsem měl hotovo, tak proč se nepohnout dál. Popadla knížky a šlo se směr budka. Přešli jsme silnici, tramvajovej pás, minuli samošku a byli na místě. Pánčička tam dala šécky ty knížky, kromě tý o lehce kynológický. Že si to ešče prohlídne, zatímco mi bude kopat balonek. Našel sem si výýýbornej kopeček, ale výýýbornej. Byl totiž čerstvě posekanej, takže tam to lítalo naprosto suprově. Stihnulli jsme čutnout enem párkrát a pak slyšíme:

“Štajníkůů, Štaaajníkůůů!” Koukáme voba, co kde a..... už se k nám hrne ta malá holčička, co jsem si s ní v dešti hrál. Jupííí a to sem se radoval, ale !! A hned jsme si šli házet. Pánčička zaklapla tu knížku a pak jí napadlo, že..... “Hele - to bych tu knížku mohla dát Tobě, co? Ty se o pejsky zajímáš, máš je ráda. Chtěla jsem ji dát do knižní budky, ale třebaš bys jí chtěla?” zeptala se holčičky. A ta byla celá nadšená, okamžitě ji narvala do malýho batůžku, co měla s sebou a obě měly radost. Pánčička z toho, jak knížku dobře udala a holčička z toho, že bude mít psí knížku, kde je i spousta obrázků. A já měl radost největější, páč bylo jasný, že si budeme házet.

A nejen to!! Nejen to!! Když jsme si pořádně zařádili s balonkem a ukázal sem holčičce, jak si pouštím balonek z kopečka a může mi ho čutat, zeptala se pánčičky, ešivá bych jí nevokázal zase zajíčka. Jasně, coby ne. A aji nějaký to zastřelení, to se vždycky setká s

úspěchem. No a potom chtěla holčička zase vědět, jak mě to všechno pánčička naučila. Ta se zamyslela a pak zkusila z taštičky vytáhnout klikr. Vysvětlila holčině, že to je věcička, která pejskům umí říct, že teď právě něco udělali dobře a že to je takový dobrý dorozumívátko mezi člověkem a psem. To holčičku zaujalo velice a chtěla to hnedle vyzkoušet. Pánčička jí řekla pravidla, ukázala jí, jak na to s jednoduchým trikem, kdy mám ťuknout čumáčkem do dlaně a už jsme to spolu rozjeli. Helejte - vona byla výýýborná, úúúplně výborná jako já!! Šlo jí to moc dobře a já ťukal jako ten tukan zběsilej nějakej. Dobrá dvojka sme byli, dost dobrá. Pánčička měla radost, jak to holčičce de. A hlavně, že pochopila, jak to funguje.

No enemže my už pak museli domů, a tak jí to všechno pánčička zjednodušeně co to šlo převyprávěla znovu, znovu jí řekla, jak se ta klikací krabička jmenuje a poradila jí, jak by si s pejskama, která má doma mohla takhle "hrát". Vysvětlila jí, že musí vzít každého zvlášť a ten druhý musí čekat za dveřmi, že musí pejsky nejdřív na to klikátko naučit a pak už se můžou zabávat tak, jako my dva. Ale pak už jsme se fakty museli rozloučit a mazat co nejrychlejš domů. No ale..... třebaš budem mít zasejc někdy štěstí a potkáme se takhle nečekaně zasejc někde v okolí. Bylo by to prima, páč s dětma je to dycinky prima.